

vi de dòlars, francs, etc. ço és a canvi d'or. Aquest fenomen que acabem d'explicar s'en diu especular a la baixa de la pesseta i a fi de què quedí clar posarem un exemple senzill: suposem que el dòlar en una època de pànic arribés a valdre 20 pessetes en lloc de les 10 que les realitats econòmiques assenyalessin. L'especulador amb un dòlar adquiriria 20 pessetes. Després quan el canvi tornés a 10 pessetes, amb les 20 que retenia cobraria 2 dòlars. Resultat final; amb un dòlar de maniobra n'hi ha guanyat un altre. Negoci rodó; cent per cent.

I aquesta era la maniobra que preparava en

Lazare Bloch amb la nota que donà als senyors Companys i Giralt i que aquests de bona fe ignorant aquesta mena de *trucos* —mentre no s'ens provi el contrari— varen publicar a «La Humanitat» i en «El Liberal». Ara que el paio, treballava fi: amb una mena d'ensavonament que feia ens cixugava la cara amb un drap brut; en el principi de la nota tal com està redactada ho dissimula bastant bé; però cap al final se li veu el *marro*: la pesseta no es cotitza al seu valor real; la reserva or és insuficient; la pesseta ha de baixar i per últim torna a ensavonar... Més tot això que diu és fals; la relació existent entre

la reserva or i la circulació de bitllets és si fa o no fa —una mica menys— la mateixa de 5 anys enrera quan el dòlar es cotitzava pels volts de 6 pessetes i aquesta cobertura és millor que la de França, Anglaterra i molts altres països. I que no digui per postres que en aquesta reserva caldria sapiguer si hi figuren lliures avui depreciades. La lliura paper, sí, s'ha depreciat; però la lliura metall que és la que en tot cas hi figura, continua essent aquí i arreu del món un pes de 7 grams i escatx d'or fi. Lazare Bloch: aquesta vegada t'hem vist.

PERE FALGÀ VIVES

SESSIO MUNICIPAL

Abans de començar la sessió, proposem que es dongui un premi de puntualitat als senyors Consellers, i en aquest cas, estem segurs que l'obtindrà el senyor Tardà, car és el qui té més punt amb la puntualitat. Nosaltres el felicitem.

Amb l'assistència de l'Alcalde senyor Camillo i dels Consellers senyors Montañà, Gual, Busquets, Gibert, Tardà, Tió, Aymerich, Valls, Bofill, Taberner, i el senyor Pagès que no s'ha donat compte encara que és un quart de vuit i la fa petar amb un *poli*, s'obre la sessió. Mentres es llegeix l'acta de la sessió anterior, el senyor Aymerich es fa un tip de badallar i creiem que no són de son sinó de gana; el seu veí senyor Tió, s'escura els queixals, això vol dir que ja ha sopat. També ens adonem que amb tot i no funcionar la salamandra, tots els regidors s'han tret l'abric. S'aprova l'acta anterior amb unes manifestacions fetes pel senyor Pagès, que tothom troba molt raonables.

ORDRE DEL DIA. —Es llegeix l'impost del inquilinat que afecta a l'any 1929 i el senyor Tardà diu que ell votará en contra per creure que aquest arbitri ells no poden cobrar-lo.

El senyor Montañà li diu: Així el senyor Tardà, amb la seva teoria, vol dir que l'Ajuntament actual no deu cobrar ni pagar res del què atany a l'any 1929? Respecto la seva genialitat, però, opino molt diferent de vostè.

El senyor Pagès, intervé i demana que passi a estudi.

El senyor Montañà li contesta: No crec que calgui, tota vegada que és una cosa de raó natural que s'ha de cobrar, amb les esmaenes que per part dels interessats s'han procedit.

Intervé també el senyor Busquets que diu: Em permeto recordar al senyor Tardà, que sembla que a tothora vol fugir de responsabilitats que no han d'existir; que ja quan es va proclamar la República vaig convidar a la minoria per tal de què tots, ocupant llur càrrec per el qual el poble ens havia elegit, es fessin solidaris de la responsabilitat que cadascú podia contraure, i també fou el senyor Tardà que amb una por ceraval va defugir-la negant-se a acceptar aquella responsabilitat. Creu que l'actual Ajuntament deu haver de cobrar i pagar lo que els seus antecessors deixaren de fer-ho. (El senyor Pagès es mira en n'en Busquets com qui diu: No!, que ho fa bé aquest minyó! Llástima que no sigui dels nostres!) En aquest moment descobrim l'escultura del senyor Raspall, que mira pel forat del pany, i fa la mitja rialleta amb aquella boqueta tan petita que té.

El senyor Tardà es fa tossut en que no s'ha de cobrar l'inquilinat de l'any 1929, perquè corresponia a cobrar-lo als altres.

El senyor Montañà que ja l'hi ha pujat la mosca al nas (sembla que no li costa gaire), contesta al senyor Tardà i li diu que pot fer el què li dongui la gana, encara que vulgui ballar uns rigodons al mig de la taula (quan era jove ho devia fer molt bé!) que és molt ridícul tot lo que està dient.

Torna a insistir el senyor Tardà que votará en contra perquè creu que un pressupost comença el primer de Gener i acaba el 31 de Desembre.

El senyor Montañà: Sí, com el calendari!

Intervé novament el senyor Busquets, i pregunta al senyor Tardà si ell es veuria capaç per solucionar aquest conflicte que per ell sembla un fantasma, de cobrar un inquilinat triplicat i així fer la pau de l'any 1929 i 30.

El senyor Tardà contesta: Jo? No! No!. (Grans rialles al públic).

El senyor Montañà fa avinent al senyor Tardà que ells no varen pujar amb el crit de no pagueu com el senyor Torras, per un cop dalt, fer atropells als granollerins construint-los empedrats de senyor ric com el del carrer de Sant Roc, cobrar canalons... macarrous i tallaines...

El senyor Tardà, torna a dir que ell votará en contra.

El senyor Camillo que sua com té per costum, diu: Bueno; anem al gra: s'aprova? s'aprova!... amb el vot en contra del senyor Tardà. El senyor Pagès que té més pupila que el senyor Tardà ha votat amb la majoria.

El senyor Busquets demana també que quedí aprovat aquest mateix padró per l'any 1930: Queda aprovat. (Per fi s'ha acabat el plet; ja començàvem a estar-ne ben tips).

A continuació s'aproven per pagar les factures per l'import de 12508'05 pessetes ¿Ho veu senyor Tardà, com el nostre Ajuntament paga? Però cal que també cobri. El Sr. Pagès demana que es tingui amb compte la despesa que reporta el fluid elèctric i proposa que s'estudiï la forma d'estalviar en tot ço que sigui possible. (En aquest moment la sessió es converteix amb una reunió de Cassinet; sembla talment que tots siguin uns. Tothom hi diu la seva, sense necessitat de demanar la paraula. Encara volem més democràcia, senyors de l'Esquerra?... Continua la xerrameca sense discutir-se res; el senyor Gual no calla; el senyor Taberner convida a fumar al senyor Bofill amb paquet de 0'50 (s'ha de tenir en compte que és un obrer); el senyor Secretari s'adorm. Tot d'un plegat es sent a demanar la paraula. Ens adonem que és el senyor Taberner que anuncia al Consistori que dilluns vindrà l'Enginyer que ha de fer el croquis de la ciutat per tal d'instal·lar la Cooperativa de fluid elèctric.

El senyor Pagès: Home, hem creia que ja s'avia fos això de la Cooperativa del fluid elèctric!... i aquí acaba la sessió de cassinet per reprendre la sessió municipal. Nosaltres proposem que un altre dia s'hi portin el sopar els que no ho hagin fet i el cafè els que ja hagin sopat.

S'aproven diversos permisos per obres.

Es llegida una instància del senyor Díaz Martín demanant que se li concedeixi el poder instal·lar l'acadèmia militar al cementiri vell. (Quin mal gust!).

El senyor Busquets fa esment que únicament pot concedir-se provisionalment, ja que en aquests moments té notícia de les moltes probabilitats que hi han de què es faci el trasllat de la via, i la construcció de l'estació nova, i en aquest cas part d'aquests terrenys passen a la propietat de la companyia del ferrocarril. S'acorda concedir-lo provisionalment, tenint en compte aquestes manifestacions.

Es llegeix una altre instància del Centre Gremial demanant intervenir en certs casos per l'aprovació de quiscuns impostos. Queda acceptada, a discreció de l'Ajuntament.

PRECS I PREGUNTES. — El senyor Busquets —aquest senyor Busquets, no acaba mai el repertori!— proposa al Consistori que degut al greu conflicte existent, en què la mainada de la nostra ciutat no pot assistir a l'escola per mancar locals, es faci ressò d'una suggestió que en cas d'aprovar-se, pot remeiar aquest conflicte definitivament. (Gran espectació). Diu que podria sol·licitar-se als contribuents de Granollers la renúncia al cobrament de la dècima que s'ha de retornar i amb

aquest import, adjunt la subvenció de l'Estat que ja està assenyalada per aquests casos, construir un grup escolar. D'aconseguir això —diu— no tan sols resoldriem el conflicte de la mainada que no pot anar a estudi si que també resoldriem en part la crisi del ram de construcció.

El Sr. Tió pregunta quant importa més o menys la dècima a retornar.

El senyor Busquets, diu que de 28 a 30 mil pessetes.

El senyor Tió li sembla que no es procedent, tota vegada que s'ha promès de retornar-la, però proposa que es faci el grup escolar i que s'apliqui un impost als industrials.

El senyor Montañà el repren i li diu que es un sentimental, que va errat i proposa, s'accepti la suggestió del senyor Busquets, sol·licitant als contribuents que renunciïn a la dècima i els que així no ho vulguin, que s'els pagui. (Aprovació del públic).

El senyor Pagès, diu que també ho aprova, ja que no s'entent com a obligació, sinó que serà voluntàriament.

El senyor Taberner, diu que ell resoldria aquest afer (que no es tan difícil com l'afer Bloch) i tota vegada que es tracta d'una obra altament humanitària, habilitant totes les dependències que l'Ajuntament té en l'actualitat lliures, emblanquinant-les i posant-hi el primer transeünt en vaga que sapigués fer pals i ganxos. (Grans rialles).

El senyor Busquets diu que de no aprovar-se ço proposat per ell, com que es necessari solucionar d'una manera o altre aquest conflicte, caldrà posar un nou impost als granollerins.

Torna a insistir el senyor Tió que no creu procedent ço de no retornar la dècima.

El senyor Montañà diu que ells no els volen prendre sinó que els volen fer dar. (?)

El senyor Tardà que ja l'hi ha passat l'enfado diu que també està conforme amb el projecte Busquets.

Repeteix el senyor Busquets que ho posa en consideració dels senyors Consellers a fi de què aquests s'estudiïn l'assumpte i als efectes d'activar-ho creu que es pot cridar una reunió de totes les Entitats i tothom d'acord, es doni una solució definitiva. (Tothom hi diu la seva, fins el públic. El Comptador senyor Cot ja se li han tornat els cabells negres!).

El senyor Pagès diu que entent que tots hi han de posar el gra d'arena, (de sorra senyor Pagès).

Per fi s'acorda nomenar una comissió encarregada d'aquest afer; la componen els senyors Busquets, Montañà, Pagès i Taberner. (Aquest últim diu que ell entent que no hi pot prendre part amb aquesta comissió ja que el seu pla presentat ha fracassat (això ho diu amb aire compungit). El senyor Bofill li toca una mica la barbeta i per fi accepta.

El senyor Secretari dona compte d'un comunicat de Sitges que sol·licita una subscripció pel monument a Santiago Rossinyol, s'acorda senyalar vint-i-cinc pessetes.

El senyor Bofill esmenta les adquisicions fetes pel cos de bombers; sobretot —diu— la mangue-
ra, ara la tenim molt llarga (rialles).

El senyor Montañà demana que es dongui un vot de gràcies als senyors Bofill i Tardà per haver resolt aquest problema tan vell. (En Pepet Valent ja es torna a sentir Valent, i riu...)